

הרצאה 253 – המשיכו במאבקיכם והפסיקו כל מאבק

20.9.78

ברכות אלוהיות ושמחות, ידידיי האהובים. המשימות שלכם הולכות ונעשות יותר שמחות, יותר מספקות, יותר בעלות משמעות מובחנת. הנתבים הפנימיים שלכם מביאים משמעות חיצונית לחייכם. ככל שהקהילה שלכם גדלה, כך תהליך הטיהור בהכרח יהיה תוצר לוואי בלתי משתנה, אהובים. ככל שאתם מטהרים עצמכם מבפנים ומותירים מאחור היבטים של אישיותכם שאינם תואמים לעצמי המתעורר החדש שלכם, כך עושה גם ישות הנתב.

כעת נתחיל בעונה של עבודה חדשה. ממתנינים לכם התרחבות גדולה, התרגשות, הגשמה ואתגרים רבים. אפילו הקשיים הבלתי נמנעים חייבים בסופו של דבר להיות צעדים המובילים להרמוניה ואקסטזה גדולים יותר.

בתוכנית הגדולה, הנקראת גם תוכנית הישועה, ספרת האדמה נועדה להשתנות באופן הדרגתי למקום יותר רוחני של אחדות, הרמוניה ואור. זה לא יכול כמובן להיות תהליך שמגיע מבחוץ. הוא רק יכול לבוא דרך התמרה של תודעה בקרב שוכני הארץ. טרנספורמציה של תודעה מגיעה כתוצאה של עבודה פנימית מאומצת – העבודה של עימות עצמי וטיהור – אשר מובילה למציאת רמות פנימיות עמוקות יותר של מציאות שעד כה היו מנותקים מההוויה המודעת שלכם.

ככל שהארץ משתנה, התודעות האינדיבידואליות האלה, שאינן יכולות ולא רוצות לעבור את תהליך הגדילה וההתפתחות, ייצרו מקום חדש, עם תנאים דומים לאלה שעדיין שולטים בספרת האדמה. אולם התנאים האלה החלו כבר להשתנות בקרב חלק קטן יחסית משוכני הארץ. ככל שחולף הזמן, יגדל המספר של אלה שתורמים לשינוי. הנתב הספציפי שלכם הוא אמצעי יעיל להביא את השינוי בזמן הקצר ביותר. מה שבאופן אחר היה לוקח גלגולים רבים של היחיד, יכול כעת להתבצע במהלך חיים אחד, אם אכן הולכים בדרך הנתב בפוטנציאל המקסימלי שלו. קיימות כבר טרנספורמציות כאלה בקרבכם וחלקכם חווים אותן כתחושה עזה של היוולדות מחדש במהלך החיים הזה.

הייתי רוצה לדון בהיבט מיוחד של טרנספורמציה זו של תודעה, בהדגש מיוחד לגבי מה שקודם לכן נדון רק באופן כללי. הכלא הגדול ביותר של האנושות, ממנו נובעים כל הפחדים, כאב וסבל, הינו הדואליות שבה מסובך המינד האנושי. המינד של המסה (מסה של אנשים) בונה סביבה ויוצרת תנאים שמבטאים את ההטייה הזו של תודעה. זו אולי המשימה הקשה ביותר של מסע האבולוציה, שחודרת למה שנראה מציאות, כלומר, העולם הדואלי.

נראה שאתם נמצאים בעולם לגמרי אובייקטיבי, כולו מקובע ומוכן. נראה שכל התנאים והחוקים הטבעיים אינם ניתנים לשינוי, ואין למצב התודעה שלכם שום השפעה שהיא עליהם. השלמה עם מציאות מזויפת זו נראית אכן הקבלה "הריאליסטית" והשפויה ביותר. הבעיה היא, שעד רמה מסוימת זה אכן כך. חייבים לקבל את העולם כפי שאתם מוצאים אותו ולהיכנע לתנאיו. אפילו לאחר שהתודעה שלכם מתחילה להשתנות ולהתמיר מעבר למציאות זו, היצירה של מינד המסה עדיין נשארת ללא שינוי. במצב מעבר זה, האינדיבידואל חי בשתי מציאויות. הוא מקבל לחלוטין את המציאות הדואלית שנוצרה, אבל באותו זמן מזהה את המבט החדש שבהדרגה מפציע דרך הערפל. רובכם מכירים את המבט החדש הזה במינד שלכם, אבל אחדים מכם החלו לחוות את מציאותו פה ושם: את הידיעה המוחלטת שיש רק טוב, שיש חיים נצחיים, שלום, שמחה, התרגשות, משמעות, שאין ממה לפחד, שאין יותר כאב. מצב זה של מציאות מוחלטת מכיל גם את הידיעה שאתם יוצרים את עולמכם, את המצבים שלכם, את הסביבה שלכם. ידיעה זו אינה מעמיסה עליכם אלא נותנת לכם תחושה עצומה של שחרור וביטחון.

אי קבלת התנאים של העולם הדואלי – בגלל ידע מעורפל שניתן להגיע למצב תודעה אחר – הוא ליקוי. הוא מבטא את הרצון הילדותי להרוויח יכולת אינסופית בדרך קלה וזולה. אלה

שמתמכרים לזה משלים את עצמם שהם יכולים, בעזרת פעולה חיצונית של רצון בלבד – לחמוק משלבים התפתחותיים שמכילים לפעמים סבל זמני. כך יש לנו את מה שנראה כפרדוקס, שמבט חטוף במציאות המוחלטת שנעשה בדרך שגויה, מוביל ליותר אי מציאות מאשר לא להביט כלל ולקבל לחלוטין את התנאים של תודעת ההמון האשלייתית הדואלית. אולם כאשר מקבלים במלואן את המגבלות של מצבי החיים האלה והאישיות מתעסקת בהן ביושר, בבגרות וביעילות, אז תהליך האבולוציה הפנימי ממשיך באופן אורגני והמינד מתחיל להכיל ראיות אחרות שלא נראו קודם לכן. כדי לטפל באופן מלא במציאות המוגבלת שלכם יש לכלול תהליך של עבודה עצמית נמרצת, כפי שמציע נתיב ההתמרה.

התקדמות בעבודה פנימית זו מביאה איתה שינויים רבים – שינויים של עמדה, של כוונה, של רגשות, דעות, של מבט על העולם, ולבסוף, שינויים בתפיסת המציאות. דוגמה פשוטה ועכשווית, ברמה פרקטית מאוד, היא בדיוק מה שכולכם חווים באופן רצוף בנתיב הזה. אתם מתחילים לראות מצב מסוים בחיים שלכם בדרך מסוימת. נניח אתם משוכנעים שהנסיבות גרמו לכם להיות קורבן, שאנשים אחרים עושים לכם רעה גדולה, שאין לכם יכולת לשנות את המצבים האלה אלא אם כן האחרים ישנו את העמדות וההתנהגות שלהם כלפיכם. רובכם חשתם כך. במצב כזה אתם מתחילים במצב שכנוע חזק מאוד. אתם מתבוננים בכל דבר מתוך מצב שכנוע זה. למעשה, ככל שאתם יותר משוכנעים, כך יותר אתם רואים הוכחות לדיוק העמדה שלכם. מעגל זדוני זה שמנציח עצמו, החוק שגורם למניפולציה של הראיה שלכם על פי העמדה שלכם, הוא פיתוי של המינד שלכם וקשה מאוד להתגבר עליו.

רק כתוצאה מהרבה רצון טוב מצדכם לפתוח את שכלכם, לשחרר – לפחות באופן זמני – את השכנוע שלכם, תתחילו להכיר בהיבטים חדשים שלא יכולתם לראות קודם לכן. ייתכן שתראו כיצד תרמתם באופן פעיל למצב שאותו אתם רואים כהטלת כל האחריות לאדם אחר. אתם עשויים להכיר, ברמות עמוקות אף יותר, כוונה מוגדרת ליצור מצב שלילי. ראייה זו תשנה באופן אוטומטי את התמונה כולה. לא שזה ייצור כעת משא של אשמה עליכם ולכן תהפכו לקורבנות, אבל כנראה תראו כיצד אתם השפעתם באופן הדדי זה על זה.

הבנה זו תפתח מראות חדשים. במהרה תגיעו להכיר בהיבטים של עצמכם ושל אחרים המעורבים בנושא, שעד כה לא חשתם בהם – הן טובים והן רעים, הן רצויים והן לא רצויים. מתחת לדואליות של טוב נגד רע תמצאו יום אחד רמה מוחלטת ובלתי משתנה של אמת שבה הכל טוב וחדש, שונה, יותר בעל חיות ומאוד דינאמי.

השתמשתי בדוגמה מוכרת שמדגימה את התהליך של התרחבות ראייה אנושית במציאויות חדשות. כאן אתם יכולים למצוא שהמגבלה הקודמת לא היתה מדויקת, בעיקר בגלל הבלעדיות שלה. ראיתם את התמונה מחוץ להקשרה כשחסרים מספר אלמנטים, כשבלעדיהם התמונה כולה היתה מעוותת. היא לא היתה שגויה מפני שהמבט שלכם היה בהכרח לא נכון, אלא היא היתה שגויה מפני שהותרתם יסודות חיוניים בחוץ והם נחוצים על מנת לראות את התמונה בכללותה. מה שאני מנסה לשדר פה הוא שרמות רבות של מציאות הן נכונות לגבי אותה סיטואציה ומצב. כשאתם יודעים זאת, תישמרו מפני הערכות מהירות ותיקחו אחריות לחקור ולבדוק, לעשות מאמץ על מנת להרחיב את התפיסה שלכם.

אותו תהליך ישים לעולם ולחוקי הטבע, כפי שאתם מכירים אותם. מבט העולם שלכם מבוסס על ראייה מאוד לא מושלמת שבה התפיסה המוגבלת שלכם מסננת מה שנכנס לתודעה שלכם. אתם רואים רק מה שנראה בולט ביותר ואתם רואים זאת ברמה שטחית לחלוטין. אבל ככל שאתם גדלים, מתרחבת תפיסת המציאות שלכם על הנסיבות האישיות שלכם, וכן משתנה, מתרחבת ומעמיקה התפיסה שלכם לגבי הבריאה. אתם רואים קשרים שלא ראיתם בעבר, וכעת הם ברורים כמו המציאות המוגבלת שאותה תפסתם בעבר.

תפיסת העולם הדואלי נראית עובדה שלא ניתן להפריכה. לא לראות את העולם במונחים של הפכים, של דואליות, נראה כצורה הטפשית ביותר של האשליה. וזה אכן נכון שברמה שהיא מופיעה, הדואליות הינה עובדה. החיים נראים כמסתיימים ומתים, הרוע תמיד אורב באיזה שהוא מקום בין הצללים, לא משנה עד כמה טוב קיים גם כן. האור נוגד לחשיכה, הלילה הינו ההפך של היום, במקום שבו ישנה בריאות ישנה גם מחלה. אבל עדיין ממתנה מציאות אחרת לאבחנה מתחת לרמה של ההפכים. מאחר שחיים ברמת של דואליות מביאים כאב ומתח, הכמיהה הגדולה ביותר של הנפש היא למצוא רמה עמוקה יותר של אמת. הכמיהה, כפי שאמרתי לעיתים תכופות, קיימת, בין אם האדם מודע לה או לא. היא ממלאת את הלב בדיוק מפני שהיא נמצאת בפוטנציאל של האינדיבידואל להתעורר, בזמן מסוים של המסע האבולוציוני שלו, לרמה חדשה של תודעה.

דיברתי על כך בעבר. אני מזכיר זאת כעת, מפני שאני שואף להראות לכם באופן יותר מפורט כיצד להשיג את הרמה החדשה של תפיסה והווייה. עליכם להבין בבהירות שלא ניתן להשיג מטרה זו בשימוש רצון חיצוני בלבד. זה לא יכול להגיע כתוצאה של תרגילים ספציפיים, טכניקות או משמעת. שינוי התודעה מתרחש באופן מוחלט בעקבות תהליך טיהור אישי רב עוצמה שתמיד מטפל בדברים הרגילים ביותר של החיים הפרקטיים שלכם, עם העמדות שלכם כלפיהם וכלפי הסביבה שלכם. דברים יומיומיים מעשיים הם תמיד ביטוי של עמדות פנימיות מרומזות ולבסוף רוחניות. לדג עליהם ולהתייחס אליהם כאל לא רלוונטיים רק יביא לנפרדות נוספת – הדואליות של הרוחניות לעומת החיים המעשיים – ולכן באופן מוחלט לרוחניות אשלייתית שאינה מבוססת בהווה. זו הסיבה לכך שאתם מוצאים את הניתב כה מעשי ומתאים באופן מוחלט לחיי החומר שלכם, לפעולות היומיומיות ולמטרות שלכם. הניתב אינו מתאים רק לחיים היומיומיים שלכם, אלא הינו גילוי וביטוי של העמדות החבויות ביותר הרוחניות או האנטי רוחניות.

הבה ננסה להיות יותר ספציפיים לגבי השגת התודעה החדשה שבה הבריאה אינה נתפסת יותר במונחים של דואליות. אולי עלינו להתחיל בהצבעה על הנושא - עד כמה הדואליות הינה כואבת ומפחידה. לרוב מניחים זאת כדבר מובן מאליה עד כי אינכם יכולים אפילו לתפוס את הכאב והפחד. אינכם מכירים שום דבר אחר. אם זה כל מה שיש, אז איך תוכלו אפילו להתחיל לגעת בזה? הדינאמיות דומה לילד שבקושי מרגיש את המצבים הכואבים פשוט מפני שהוא אינו יודע איזה מצבים אחרים, יותר טובים, עשויים להתקיים. על מנת לשנות מצבים קיימים, האדם חייב לחוש אותם ככל כך לא רצויים ששווה להתאמץ כדי לשנותם. אבל על האדם גם לדעת שניתן לשנותם, שאכן קיימות אפשרויות אחרות.

מרבית בני האנוש לא יודעים שהדואליות כואבת, ולא עד כמה היא באמת כואבת. הם גם לא יודעים שקיימים תפיסה אחרת ומבט אחר, דרך אחרת לחיות שמחסלת לחלוטין את הכאב. כשלכודים בעולם המוגבל של הדואליות, תמיד מפחדים מהלא רצוי ומתאמצים לחמוק מזה לכיוון הרצוי. מאמץ זה הוא מכאיב במיוחד ויוצר חרדה, אבל הוא נעשה מודע רק אחרי שהשלמתם מידה רבה של עבודת טיהור גולמית, כמו זו שאתם מעורבים בה כעת. אם אתם מנסים לחסל את המתח הספציפי לפני שעבודת הטיהור הינה חלק מלא של חיי היומיום שלכם, תדלגו על שלבים חשובים והתהליך לא יוכל להתבצע בדרך אורגנית ומבוססת. כך שמה שאדבר עליו כעת אולי לא יתאים לכמה מידידי, אבל אני מאמין שזה יסייע לכולכם להבין כמה מההיבטים, אפילו לפני שאתם מוכנים לשים את הדגש על השלב החדש של הניתב האישי שלכם. אם תתחברו לחלק מדבריי זה יכול לעזור לכם להעמיק את ההבנה שלכם לגבי עצמכם כבר כשתעשו את עבודת הטיהור הפשוטה.

כשמביאים בחשבון את המציאות ואת האמת העמוקה יותר, אנו כמובן מדברים על רמות שונות של מינד. אם המינד נהפך ליותר מחוזק בדואליות הכואבת והמפחידה דרך מאמץ לרחוק

מהאלטרנטיבה הלא רצויה, אז עליכם לוותר על המאמץ. אך איך אני יכול להגיד לכם, לא לשאוף לאושר כדבר ההפוך לסבל, לחיים כהפוכים למוות, לבריאות כהפוכה למחלה? הרי לא תהיו אנושיים אם לא תשאפו באופן עמוק לאושר, חיים ובריאות.

אבל ישנו מצב מינד שבו המאמץ נרגע, שבו ניתן לטפל בבלתי רצוי ברוח ועמדה כמעט דומים למה שרצוי. זה עשוי להיראות לכם מאוד מוזר כעת. אבל אני באמת אומר לכם, ידידי האהובים, זה באמת המצב. אולי הצעד הראשון כלפי מצב זה הינו לשים לב לתוצרי הלוואי של הרגשות שלכם, למחשבות ולעמדות כפי שאתם חווים במצב רצוי או לא רצוי. אם קורה דבר רצוי, כמעט בטוח תחושו אמונה באלוהים, תחו את המציאות שלו ותתקשרו למשיח בפנים. תוכלו להיות שמחים בידיעה שהכל בסדר בעולם הזה.

אדבר כעת לבודדים שמאמינים בזה ויכולים לחוות לפרקים מציאות רוחנית מעבר למציאות הארצית, ולא לאנשים שאף פעם לא חוו עדיין רמת הוויה זו. הרבה יותר קשה להחזיק באותה אמונה, באותה ידיעה, כשקורות חוויות לא רצויות. הרגשות מיד נעים כמו מחט במצפן. התחילו להתבונן במצבי התודעה שלכם. מתי מגיעים ספקות? מה מביא את הספקות? האם הם אינם תמיד באיזה אופן קשורים לשאלה אם השגתם מטרה רצויה או לא?

האדם המשיחי לא חווה תנודות כאלה. החוויה החיצונית אינה משפיעה על רמת המציאות שהוא קשור אליה. אכן נכון שאדם כזה מגיב לכאב באותה מידה כמו להנאה. בדרך זו כאב והנאה נעשים אחד ואותו דבר. במילים אחרות, אותו אדם עובר מעבר לדואליות.

סוג כזה של ניתוק מההנאה או הכאב נתמך בחזקה בדתות המזרח, כמו גם במיסטיקה המערבית. גישות אלה שוללות הגשמות ארציות ומתייחסות אליהן כאנטי-תזה של המטרה של מימוש עצמי רוחני. הרדיפה אחר ניתוק מובילה לכל הגישות של סגפנות וסבל שאדם מטיל על עצמו. עם זאת, עד כמה שהגישות הללו הן בעלות ערך עד רמה מסוימת, האם השלילה המכוונת של הרצוי מובילה למצב דומה של דואליות, רק שניגשים אליה מהצד השני? מי שמתכחש ללא רצוי אינו רחוק בהרבה ממי שמתכחש לרצוי ואינו מרשה לעצמו לשמוח בו.

קיים גם סוג אחר של סתירה שמוביל לבלבולים רבים במינד האנושי, במיוחד בין שואפים רוחניים. אם, כפי שטוענים מורים וחכמים רוחניים, רצון האלוהים הוא האושר שלך, ההגשמה האנושית שלך, הבריאות שלך, הרווחה שלך, הריפוי כשאתה חולה, היצירתיות וההצלחה בחיים, אז כיצד אתה יכול לשלול את החיים האלה שהבורא נתן לך? האם זה נראה מתאים לנטוש את הקיום החומרי ולהתכחש להיבטים הרצויים מפני שאתה יודע שקיים מצב תודעה קבוע עמוק בהרבה, שבו אתה יכול לחוות את החיים וההגשמה בלי ההפסקות שהינן חלק מהחבילה של מצב התודעה הדואלי?

כל השאלות האלה נראות מלוות בקונפליקט וסתירה – לפחות ברמה זו של מציאות. ברמה עמוקה יותר אין סתירות בכלל. בהחלט אפשרי לשמוח בהגשמות ארציות כביטוי של מצבים פנימיים, ללא שום מאמץ כלפי מצב אחד וממצב אחר. העמדה השניה יכולה להתקיים רק כאשר אתה יודע באופן עמוק שישנה מציאות אלוהים באופן מוחלט, שיש חיים נצחיים ושיש הגשמה ורווחה בכל דרך אפשרית. היות שהשגת מצב ללא מאמץ, אתה מציף ולבסוף חווה את המציאות האחרת הזו. או שאתה יכול לזנוח את המאמץ מפני שהצצת למצב זה. יש להגיע לכך משני הכיוונים.

למעשה זה יהיה בלתי אפשרי להתחיל במאמץ לחוש באותה דרך כלפי שני הפכים. אין באפשרותכם לגרום לעצמכם להגיב באותה דרך להנאה ולכאב. זו תנועה טבעית של הגשמה אנושית לדחוף לכיוון הנאה ולרחק מכאב. אפילו הפחד והכחשת ההנאה אינם אלא גרסה אחרת של פחד והכחשת כאב. כיצד אם כך, תשאלו עצמכם, ניתן בכלל להתחיל. כל עוד קיים המתח בין

שני הפכים של הדואליות, אתם בהכרח חיים בפחד, במתח פנימי, ואינכם נוכחים במצב המוחלט של האיחוד שבו אין מוות ואין כאב.

הדרך לטפל בזה היא תחילה לעמוד בצד ולהתבונן בכנות בתגובותיך לכאב ולהנאה, לחיים ולמוות. תגובות אלה מכילות מידה נכרת של חומר שעליך לראות בבהירות, אבל שלרוב אתה מתעלם ממנו. התגובות שלך נעשו טבע שני, כך שאינך יכול לראות את היער מרוב עצים. פחד ותשוקה הם רק המכנים המשותפים הנפוצים ביותר שמעידים על רגשות ועמדות אחרים. בפחדך ממוות וכאב, ובתנועה שלך לרחק מהם, ישנה לרוב מידה רבה של כעס, מרירות והתנגדות. רגשות אלה אינם מכוונים כלפי אדם מסוים או אלוהות מסוימת. הם יוצרים מצב הכרה כללי יותר, מפוזר אבל עדיין מובחן. רגשות אלה של מרירות וכעס נעשים כה מוטמעים במערכת שהם בעצמם נהפכים לכאב שממנו אתה מתאמץ להתרחק. במילים אחרות, מה שהחל ככאב קטן שהיה יכול לפוג די מהר ובאופן חלק, מתבסס ומתבצר ואז מחמיר. שוב, זה לא כל כך רגשות הכעס בעצמם כמו הדחקתם שגורמת למתח. העובדה שאתה לא מודע להם ולכן הם יכולים להתקיים מתחת גורמת להשפעה ההרסנית. לכן עליך להעלות את תגובותיך למודע באופן בהיר.

דבר זה בדרך מסוימת יותר קשה מאשר כעס שמכוון כלפי אנשים ומאורעות ספציפיים. האחרון יכול לסתור את תדמית העצמי המזויף, הסטנדרטים המוסריים שלך, האישיות הכוללת שלך, אבל הכעס הקודם מרגיש מאוד לא רציונאלי ולא הגיוני. אדם רגיל עשוי לפחד שזהו סימפטום של אי שפיות להתרגז כנגד מה שידוע לגבי החיים. הכיצד אתה יכול להתנגד "בצורה הגיונית" לקיום המוות? כיצד אתה יכול להתרגז על כך? כיצד אתה יכול אפילו להתרגז שאתה, כמו כל בני האדם, חולה לפעמים וסובל מכאבים? עם זאת קיים כעס כלפי החיים והבריאה בכל נשמות בני אנוש לפני שהגיעו למימוש המצב המאוחד, שבו אין מוות ואין כאב. התחושה היא, לו היתה ברורה: כיצד יכולים החיים – אלוהים – להיות כה אכזר ולהטיל בסוף הקיום האנושי מאורע בלתי נמנע שלא ניתן לשער, שהוא לחלוטין לא ידוע, שהוא מאיים באופן עמוק מפני שהוא עלול להיות סוף הקיום?

לא משנה עד כמה אינדיבידואלים מסוימים שהגיעו לאתיאיזם טוענים שהם מקבלים את הרעיון שהם לא יתקיימו יותר לאחר מותם, באותה "קבלה" טמון כעס מוחלט. אתיאיזם בעצמו הינו הגשמה של מרירות קיצונית כנגד הבריאה שנראית כה חסרת היגיון ושרירותית, שלא קיים בה מפלט. אתיאיזם הינה תנועה שמנתקת כל רגישות ואבחנה לתפיסה של מציאויות עמוקות יותר ושוונות.

לעולם לא יכולה להיות "קבלה" אמיתית של סיום החיים. קבלה מזויפת כזו היא תמיד או כעס, כניעה מרירה או ייאוש כלפי החיים וכאביהם. באותו זמן, קבלה של חיי נצח יכולה גם לנבוע ממניעים זהים של פחד. לכן עליכם לעבור דרך הפחדים הפנימיים שלכם והכעס הלא מודע הקודם, המרירות והזעם כלפי החיים על שהטילו עליכם מוות וכאב, על ששמו אתכם בעמדה שבה אתם מוצאים עצמכם חסרי אונים כנגד אותן חוויות משותפות לבני אנוש. כשאתם נעשים מודעים לאותם רגשות ומקבלים את חוסר ההיגיון הנראה בהם ואת הילדותיות שלהם, תוכלו ליצור קשרים חדשים. אתם תראו כיצד רגשות לא ידועים אלה ניווטו עצמם ובאיזה דרך הם מצאו לעצמם ביטוי. היות שסוג זה של הטיה לעולם לא יכול להוביל לבהירות ואמת, הרמוניה ואיחוד, ההטיה תוביל אתכם הרחק מההגשמה של כמיהת נפשכם – כלומר מהידיעה הפנימית האמיתית של המצב המאוחד.

ככל שתהיו פחות מודעים לגבי מה שאתם חשים על נושאים קיומיים כלליים אלה של החיים, כך יותר הרגשות האלה יהיו לא רציונאליים, וככל שפחות תאפשרו לעצמכם להתייבב בפניהם – או כך תאמינו-כך יותר הם יהיו מפוזרים. אתם נעשים יותר לכודים במצב הדואלי על כל המאבקים והחרדות המכאיבים. פחד מוכחש יוצר עוד פחד. כמיהה ותשוקה מוכחשים יוצרים חרדה, לא

שלווה. רק האומץ לעבור דרך אותם רגשות יטהר אותם עד שהם יופיעו כפי שזהב מופיע בידיים של האלכימאים. הן הפחד והן התשוקה יהיו כוח מניע, במובן החיובי ביותר, למצוא את הכמיהה שלכם, למצוא שבכמיהה שלכם קיים זרע של ידיעה אמיתית על המציאות של ההגשמה.

ממצב זה של התמרת הרגש הלא רציונאלי מגיע, תחילה לאט ותוך הרבה הפסקות, מצב שבו אתם רוצים את החיים לא בגלל הפחד ממוות, אלא מפני שאתם יודעים שאין מוות. אתם יודעים שעזיבת הגוף מביאה חיים טובים יותר. מילים אלה נאמרו רבות אבל לעיתים רחוקות נחונו כאמת פנימית. על מנת לעשות זאת, יש לשאוף לגישה ספציפית בנתיב, כפי שצינתי כאן. ישנו הבדל ניכר בין היצמדות לחיים מפני שאתם מפחדים מהשמדה של כל מי שאתם ומי שנהייתם, לבין אישור של החיים מפני שאתם מכבדים את משמעות המשימה של החיים על פני האדמה. אתם עשויים לשמוח בהבאת חלקים של חיים אמיתיים וגדולים יותר למישור המוגבל הדואלי ובכך להפוך את החומר שבו אתם מתגוררים באופן זמני, לרוחני.

אותו דבר ישם לגבי כאב וחוויות כואבות. אם אדם חש שהכאב הוא המציאות המוחלטת, חייב להיות בו כעס שקשור בחוויה זו. אם הכאב נתפס כמגיע רק לילדים החורגים של החיים, דבר זה גם כן חייב ליצור מרירות וכעס. לעיתים קרובות אותם רגשות מגדילים את הכאב עד שהוא יכול להיות התרופה שהוא התכוון להיות. אז אתם יכולים להשתמש בו כמציין של הרגשות האחרים, לחשוף אותם ולהיות מודעים מאוד אליהם. אם אתם מתגוננים כנגד הכאב גם ברמה הנפשית העמוקה ביותר, קורה כיוון שמונע ריפוי. הריפוי דורש הרפיה עמוקה – יותר מאשר פיזית – הרפיה של כל המערכת האנושית על מנת להתחבר עם זרמי הריפוי האלוהיים הנוכחים תמיד שחודרים לכל היש. מערכת שמתגוננת כנגד חוויה אנושית רגילה כמו כאב, סבל ומוות, או כנגד הרגשות של האדם כמו כעס ומרירות לגבי מה שנראה שיגעון להתנגד כנגדו – היא במצב של מתח ולכן לא מסוגלת לרפא עצמה.

המצב של הרפיה עמוקה בגוף, מינד ורגש יוצר עמדה שתיארתי בהתחלת ההרצאה, מצב שעשוי להיראות כאילו בלתי אפשרי להשיגו. סוג זה של שלווה לא מבוטא כהתעלמות מהנאה ארצית והחיים בגוף, אבל אינו פוחד יותר מהעדרם. אנשים במצב זה אינם נחפזים לתוך מוות או כאב, אבל חשים את השלווה הפנימית מפני שהציצו במציאות (האמיתית) שמגיעה יותר במהירות. זה קורה כך מפני שהם החלו להסתכל ביסודיות בתגובות שלהם לפחדים ולתשוקות בהקשר עם החיים והמוות, הנאה וכאב. התבוננויות אלה נעשות יותר ישרות, יותר מוגדרות ובהירות, יותר מריחוק – כשאינן מתבלבלים בין הדבר שמתבוננים בו לבין האדם כשלם – נכנסים באופן אוטומטי אם כי לאט, למצב חדש של הכרה, המצב המאוחד של המינד.

ובכן, ידידיי האהובים, נסו לחשוב על כל זה ולהתחיל מבט וכיוון חדש, בכל מקום שאפשר, בנתיבים האינדיבידואלים שלכם. זה יכין אתכם למיזוג הגדול שבסופו של דבר חייב להגיע לכל בן אנוש, מיזוג שלא יודע יותר כאב והפרדה של מצב הכרה דואלי.

כשתחפשו בכיוון זה, תמצאו גם "איחוד הפוך" שבדרכו יסייע לכם להבין את הטבע של המינד שלכם הרווי בבלבולים דואליים. זו העובדה לכך, שלעיתים קרובות אתם מאמינים שאתם מפחדים מצד אחד של הספקטרום ומתאמצים ושואפים לצד השני. אבל כשתעמיתו עם הרגשות האמיתיים שלכם, בניגוד לאשליה שלכם לגבי עצמכם, תמצאו שאתם פוחדים מהצד שאליו אתם כביכול שואפים לפחות ברמה חשובה אחת של כוונה באותה מידה כמו הפחד המודע שלכם. כך אתם מממשים את ה"איחוד" של הפחד. פוחדים מהחיים כמו מפני המוות, פוחדים מהנאה כמו מכאב, מהצלחה כמו מכישלון. כתוצאה מ"היפוך האיחוד" יכול לגדול איחוד ממשי, כשאתם תופסים את הטבע של הפחד בשני קצוות הספקטרום. כשאתם נוגעים בשני הפחדים, אתם רוכשים שלא בכוונה מידה מסוימת של שלווה. הלחץ נרגע באופן אוטומטי ואתם מעומתים עם הנושא של אמונה. ואז מגיעה הנקודה בנתיב שלכם כשהנושא הוא רק זה. האם אתם רוצים

להיפתח ליקום המקיף אתכם ולהתבונן בו מנקודת ראות של אמונה מוצדקת? Justifying faith האם אתם רק רואים, או רוצים לראות בכעס ובמרירות, את הקטעים מחוץ להקשר החיים שנראים כמרמזים על אכזריות וחוסר משמעות? שאלה זו עשויה להעסיק אתכם במשך שנים של מאבק רציני ויפה, המאבק האציל ביותר בנפש האדם. אבל חייב להגיע זמן שבו יופיעו תשובות מתוך חוויות עמוקות פנימיות.

שלילת אמת, יופי, אהבה ומשמעות הבריאה נובעת תמיד ממרירות, פחד וכעס. עמדות אלה יכולות רק ליצר יותר הצדקות של שלילות כאלה, החבאת המראות שמטפחות את ההצהרות המבוססות ביותר באופן ממשי מכל ההפכים – של חיים ומוות, הנאה וכאב, אור וחשיכה.

כאשר אתם מחזיקים במבט זה אפילו תוך כאב, כאשר אתם יכולים לדעת שאלוהים פועל נכון אפילו כשאתם פוגשים בלא ידוע הגדול – ולא משנה עד כמה זה יכול להיות קרוב או רחוק – המינד שלכם ישקוט. המאבק שמנסה לצאת מכאב הדואליות, רק בשביל "למשוך את הרשת" באופן הדוק יותר על ידי טבע המאבק עצמו, ייפסק. תנועת המתח מחוץ ולקראת "מטרה" אחרת תפסיק ויחווה האיחוד היסודי של כל החיים.

אל תבלבלו בין הפסקת רמה וסוג מסוימים של מאבק עם אפטיה, פסיביות וחוסר יוזמה. אתם יודעים היטב עד כמה חשוב מאמץ אקטיבי שאליו אתם מתחייבים, עד כמה אצילי המאבק שלכם, כפי שאני מציין שוב ושוב. מאבק ברמה אחת, בדרך מסוימת, הינו נחוץ. זו דרישה מוקדמת בלתי נמנעת להתקדם דרך המבוך שבמוחכם. מאבק ברמה אחרת, בדרך אחרת, הוא התנועה שיוצרת גלים על פני המים ומונעת את השלווה שזורמת מהקדושה הרבה ביותר.

כאן נמצאת דואליות אחרת שקיימת בעולמכם: על מאבק. תנועות רוחניות רבות שוללות באופן מוחלט את הנחיצות שלה ותומכות בהתנתקות, לא רק מעניינים ארציים אלא מכל מאמץ. הן צודקות לחלוטין בכך שהן יודעות מה שאני מנסה להביא אתכם לראות פה. הן חושבות על הרמה שבה הפחד והתשוקה משמידים את האיחוד ולוכדים את המינד לאשליות עמוקות יותר של העולם. אבל הן אינן מקושרות עם הרמה של האישיות שצריכה להתאמץ ולהיאבק. הן מתעלמות מכך שקיימים מאבקים בונים ובריאים. המלכודת של גישה זו היא, שעל ידי החד צדדיות היא מובילה מכיוון מרומז, שוב לתוך דואליות ועל ידי כך מעוותת את השלווה שאותה היו עשויים לחוות, תחילה לפרקים, למצב של קיפאון פסיבי.

כמו כן יש לכם גישות רוחניות שתומכות במאבק ובעבודה. גם הן אינן נכונות. הן מכירות את הנחיצות לכך ומסייעות לתומכים שלהן לזמן את האנרגיות ואת כושר העמידה. אבל פעמים רבות הן מתעלמות מרמה אחרת, שבה המאבק מנצח את המטרה ורק גורם לגלי המים לסעור יותר.

לכן ידידי, אני מביא את האמת של שתי הקצוות לגבי הפיצול האנושי המסוים הזה. המשיכו במאבק שלכם והפסיקו כל מאבק. חפשו היכן המאבק חייב להמשיך והיכן הוא חייב להיפסק. ואז תחוו באותו זמן את השלווה שאין שנייה לה, שבה אין יותר פחד ממה שאינכם רוצים ואין יותר חיפוש מודאג ומתוח של מה שאתם רוצים בו. אתם תדעו שכל מה שתוכלו לשאוף אליו הינו ממש פה, מושג ממש כעת, נוכח תמיד בקצות אצבעותיכם. כל מה שאתם פוחדים ובורחים ממנו אינו אלא אשליה, אפילו אם אתם נמצאים באמצע החוויה שלו. כך אתם תגיעו באמת לשקט ולדעת את אלוהים. אתם תדעו את אלוהים בכך, בטוב ביותר וברע ביותר, במה שאתם רוצים ובמה שאינכם רוצים. שניהם הינם מה שהעצמי הפנימי שלכם יודע כרצוי לכם ביותר, הרבה יותר טוב מאשר מה שאתם חושבים שאתם רוצים וכלל לא מה שאתם פוחדים.

זוהי רק תמצית כללית לגבי המשך התייב שלכם, אולי ניחוח שניתן לתפוס כעת. אפילו מבט כללי זה יכין אתכם טוב יותר להמשך התייב המפואר, ידידי המבורכים והאהובים. אתם תחיו ותנועו לקראת תודעת המשיח בהווייתכם, בעיקרון המשיח!